

Τὸ Γαλαξειδί

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ
ΓΕΩΡ. Ε. ΘΩΜΑΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ

Συνδέσμου-

Εφημερίδας

Καραϊσκού 111

ΤΗΛΕΦ. 4123.528

ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ

Γραφεία Εφημερίδας Αθηνών
Ακαδημίας 61 τηλ. 36.20.828

ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΩΝ ΑΠΑΝΤΑΧΟΥ ΓΑΛΑΞΕΙΔΙΩΤΩΝ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΥΠΟ ΤΟΥ ΣΥΝΔΕΣΜΟΥ ΓΑΛΑΞΕΙΔΙΩΤΩΝ

ΕΤΟΣ 35ον

ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ 1982

ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 389

Τὸ καυτό θέμα

ΥΠΟΜΝΗΜΑ ΤΟΥ ΣΥΝΔΕΣΜΟΥ ΓΙΑ ΤΑ ΠΑΡΟΠΛΙΣΜΕΝΑ ΠΛΟΙΑ ΣΤΟ ΓΑΛΑΞΕΙΔΙ

Επιτροπή από μέλη του Διοικητικού Συμβουλίου του Συνδέσμου επέδωσε το παρακάτω υπόμνημα στον κ. Υπουργό Εμπορικής Ναυτιλίας και τον παρακάλεσε να επιληφθεί του αιτήματός του.

ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ ΓΑΛΑΞΕΙΔΙΩΤΩΝ
Εν Πειραιεί τη 14/11/1982
Αριθ. Πρωτ. 145

Π ρ ο ς

Τόν κ. Υπουργό Εμπ. Ναυτιλίας
ΕΝΤΑΥΘΑ

Κύριε Υπουργέ,

Επιτρέψατέ μας να σας απασχολήσουμε και πάλι με το γνωστό καυτό θέμα μας, τη ρύπανση της θάλασσας που γίνεται στη γενέτειρά μας το Γαλαξείδι από τα παροπλισμένα εκεί πλοία.

Έχουν περάσει 9 μήνες από τότε που κάναμε αίτηση από το Υπουργείο σας να χρησιμοποιηθεί ως άγκυροδόλιο ο δρμος του Γαλαξειδίου για 6 μόνο πλοία, και σ' όλο αυτό το διάστημα πνίγουν κυριολεκτικά το Γαλαξείδι 45 μεγάλα πλοία. Σ' ένα δε εξ αυτών τελευταίως γίνεται μεγάλη επίσκεψη μέσα στο θαλάσσιο χώρο του Γαλαξειδίου (άλλαξη λαμαρινών).

Θα είναι εις γνώσιν σας, κ. Υπουργέ, ότι το Γαλαξείδι με την ύψ. αριθ. 6077(206)1980 του Υπουργείου Πολιτισμού και Επιστημών, έχει χαρακτηριστεί διατηρητέος παραδοσιακός οικισμός «Ιδιαίτερου κάλλους» και «Ιστορικάς χώρος» είναι δε συνδεδεμένος με το Δελφικό τοπίο του οποίου

αποτελεί τη φυσική συνέχεια. Επιστήμη θα γνωρίζετε ότι ο κόρφος του Γαλαξειδίου και ο Κρισσαίος κόλπος είναι κλειστή θάλασσα και ρυπαίνεται και από τα παροπλισμένα πλοία της Ιτέας και τα απόβλητα του εργοστασίου Αλουμίνης ΠΕΣΙΝΕ.

Παρ' όλα όμως τ' ανωτέρω και παρά πάσαν έννοιαν σεβασμού των νόμων και των αποφάσεων της πολιτείας και αντίθετα από προγενέστερη άναφορά του Υ.Ε.Ν. στη Βουλή (αριθ. 211/216/80) ότι το άγκυροδόλιο του Γαλαξειδίου δεν παρέχει ασφάλεια στα πλοία, τουτο επέλεγε και μάλιστα με τον υπερβολικό μεγάλο γι' αυτό αριθμό των 45 πλοίων.

Όλοι οι Γαλαξειδιώτες ύψιστης φωνής διαμαρτυρίας και υποβάλαμε έκκλησεις για να σωθεί η ολοκλήρωση θάλασσά μας από τη ρύπανση που θα έχει εάν συνέβαινε τις θλιβερές επιπτώσεις στη ζωή του Γαλαξειδίου που τα τελευταία χρόνια συνδέεται εξ ολοκλήρου με την τουριστική του ανάπτυξη.

Ατυχώς δεν ακούσθηκε η φωνή μας και στις εκκλήσεις μας για μείωση τουλάχιστον του αριθμού των παροπλισμένων αδιαφόρησε το Υπουργείο Εμπορικής Ναυτιλίας.

Ετσι συνεχίζεται η αδικία εις βάρος του Γαλαξειδίου να βρίσκεται τρίτο στον πίνακα των παροπλισμένων κατ' άγκυροδόλιο. Αυτά που ακολουθούν έχουν παλὺ ὀλιγότερα πλοία, ενώ δεν συντηρούν οι ανωτέρω λόγοι (παραδοσιακοί, ιστορικοί, τουριστικοί, κλειστή θάλασσα). Επίσης υπάρχουν και άγκυροδόλια που δεν έχουν ακόμη χρησιμοποιηθεί.

Την αντίθεσή του για την επιλογή αυτή του Γαλαξειδίου ως άγκυροδόλιο παροπλισμένων έχει διατυπώσει και το Υπουργείο Πολιτισμού και Επιστημών δια τὴν ύψ. αριθ. 5568(2.9.82 και 6244) 8.10.82 έγγραφον του προς τὸν Σύνδεσμόν μας.

Κύριε Υπουργέ,
Αναγνωρίζουμε την εθνική ανάγκη λόγω της κρίσεως της Εμπορικής ναυτιλίας μας, και το Γαλαξείδι πρέπει να προσφέρει τη θάλασσά του, αλλά σύμφωνα με τις δυνατότητές του και όχι η προσφορά του αυτή να είναι εις βάρος του με αποτέλεσμα τὸν ἐνταφιασμό του δημοφιλὸς τόπου μας.

Γι' αυτό σας παρακαλούμε θερμά να λάβετε υπ' ὄψιν σας τὸ ανωτέρω αἴτημά μας με την επανεπίθεση του θέματος του παροπλισμένου πλοίου στο Γαλαξείδι και εξεύρεση λύσης για άποσυμφόρηση του δρμου, να άπαγορευτεί δὲ την ἐπίσκεψή πλοίων στο θαλάσσιο χώρο του Γαλαξειδίου για νὰ ἡ μεταβληθεῖ ὁ δρμος μας σὲ δεύτερη Ἐλευσίνα.

Με πολλή τιμή

Ο Πρόεδρος

Α. ΤΖΙΓΓΟΥΝΗΣ

Ἡ Γεν. Γραμματεὺς

Μ. ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ

ΚΟΙΝΟΠΟΙΗΣΗ:

1) Υπουργείο Πολιτισμοῦ καὶ Επιστημῶν (Γραφεῖο Υπουργοῦ).
2) Υπουργείο Χωροταξίας καὶ Περιβάλλοντος (Γραφεῖο Υπουργοῦ).

Ἐπὶ τῶν γεγονότων

ΩΣΤΕ ὁ κίνδυνος μόλυνσης ἀπὸ ρύπανση τῆς θάλασσας τοῦ Γαλαξειδίου, ὅαν συνέπεια τῆς παρμηγῆς σ' αὐτὴ ἀγκυροβολημένων, μῆνες τώρα, τὸν παροπλισμένων καραβιῶν, δὲν εἶναι κατὰ τὸ ἐνδεχόμενον, ἀπλῶς. Μὲ ἄλλα λόγια ὁ κίνδυνος αὐτὸς δὲ βρίσκεται στὴ σφαῖρα τῆς θεωρίας. Δυστυχῶς, ἀποτελεῖ ἤδη καθημερινὴ πραγματικότητα, ὅπως δείχνει ἡ δραστηριότητα τοῦ Ἐργασιοῦ Ἑλένης Ἰτέας, πὺν ἐπιβάλλει συνεχῶς πρόστιμα στὰ καράβια αὐτὰ γιὰ ρύπανση μὲ πετρελαιοειδῆ, γιὰ ἐκκαπνισμοὺς καὶ ρύπανση τῆς ἀτμόσφαιρας, γιὰ ρίξιμο στὴ θάλασσα σκουπιδιῶν καὶ γιὰ ἄλλες θορύβους φύσεως αἰτίες, σύμφωνα μὲ ἀναδημοσίευμα ἀπὸ τὸ «Δημοκράτη» τῆς Ἰτέας τοῦ Σεπτεμβρίου πὺν θρίσκειται σὺν προηγούμενο φύλλο μας. Καὶ τὰ πρόστιμα αὐτὰ, ὅπως σημειώνει ἡ ἔδρα ἐφημερίδα, ἀποτελοῦν ἕνα μικρὸν ποσό σὺν τῶν ὅσων ἐπιβλήθηκαν ἀπὸ τὴν Διμερικὴ ἀρχὴ μεταδύ Ἰουλίου - Αὐγούστου στὰ ἀγκυροβολημένα πλοία γιὰ παραβάσεις αὐτοῦ τοῦ εἴδους. Πρόκειται γιὰ ἀπαισιόδοξο μήνυμα, πὺν δικάζονται τοὺς φθόδους γιὰ ρύπανση καὶ μόλυνση τῆς περιοχῆς, πὺν μῆνες τώρα ἐκφράζουμε, ἐναντία στὶς ἀπώψεις τῶν ὑπηρεσιῶν τοῦ Υ.Ε.Ν., πὺν ὑποστηρίζουν, ὅτι δὲν ὑπάρχει κανένας κίνδυνος αὐτῆς τῆς μορφῆς ἀπὸ τὴν παρουσία τῶν παροπλισμένων.

Καὶ δὲν εἶναι μόνον αὐτό. Οἱ πληροφορίες φέρουν ὅτι στὴ μικρὴ θάλασσα περιοχὴ τοῦ Γαλαξειδίου ἀρχίζουν νὰ γίνονται ἀκόμα καὶ ἐπισκέψεις τῶν καραβιῶν αὐτῶν, μὲ ὅλα τὰ δυσάρεστα ἐπακόλουθα. Σὺν νὰ μὴν τῆς ἐφταναν οἱ πυκνὲς ρυπάνσεις πὺν μοιραῖα προκαλοῦνται ἀπὸ τὴν παρμηγὴ τῶν καραβιῶν, δεθαῖνόνται καὶ τιμωροῦνται ἀπ' τὴν ἐποπτεῦσα Ἀρχή. Εὐλόγα λοιπὸν ἀξιώνουν οἱ κάτοικοι καὶ οἱ ὁργανισμοὶ ἀπὸ τὸ Υπουργεῖο Εμπορικῆς Ναυτιλίας, ἂν δὲν εἶναι δυνατόν ὅ ἀποσυρθοῦν ὅλοκληρωτικὰ τὰ παροπλισμένα ἀπὸ τὸ Γαλαξείδι, τοῦλάχιστον νὰ περιοριστοῦ ὁ ἀριθμὸς τῶν στὰ θ, ὅπως εἶχε ὑπολογιστοῦ στὶς πρῶτες συσκέψεις καὶ ν' ἀπαγορευτοῦν ὁρτὰ ἐπισκευαστικὲς ἐργασίες σ' ἀγκυροβολημένα καράβια. Γιὰ νὰ περιοριστοῦν, ἀνάλογα, καὶ οἱ αἰτίες ρυπάνσεως, πὺν ὅ ἀρίστην τὰ ἔχνη τους καὶ ὅταν ἀκόμα φύγουν ὅλα τὰ καράβια, ὅαν κληρονομία πὺν ἔντονα τὴν ἀποποιεῖται ὁ τόπος.

ΜΕ ΤΟΝ ἔρχομό τοῦ φθινοπώρου ξαναγυρίζουμε στὸ μόνιμο κίτημά μας πρὸς τὴν Φιλοδαρκίαν μας ἔγνωση, γιὰ μιὰ προέκταση τοῦ ἔλθους, πὺν ἔχει σταματήσει ἔδω καὶ πολλὰ χρόνια καὶ γιὰ ἐπέκταση τοῦ πράσινου, πὺν τὸ σὴν ἀνάγκη ἔχει ἡ πατρίδα μας στὸ ἐσωτερικὸ καὶ στὶς εἰσόδους τοῦ ὁδηγῶν. Ἀπ' αὐτὲς στήν καὶ τὴν κατεύθυνση τῆς Ἰτέας, εἶχε γινεῖ μιὰ ἀρχὴ δὲν

τροφυτεύσεως μὲ λεῖκες, ἂν δὲν κάναμε λάθος, καὶ εὐχόμεστε νὰ ἐπιζήσει καὶ νὰ στεριώσει τώρα τὸ χειμῶνα, γιὰ τὸ περασμένο καλοκαίρι πάλειαν τὰ δεινὰ καὶ, χωρίς στήριξη σὲ πασσάλους, πὺν τὴ χρειάζονταν, ἀπὸ ἐπρόκειτο γιὰ φυτῶνα. Ἀδριστες πληροφορίες ἀναφέρουν, ὅτι καὶ ἄλλοι ἔχουν γινεῖ τέτοιες φυτεύσεις. Ἀλλά, βέβαια, χωρίς μιὰ ὑπεύθυνη κατατοπίση εἶναι δύσκολο νὰ τὶς ἐντοπίσει κανεῖς. Ὅπως ἔπρεπε, ἐλπίζουμε καὶ εὐχόμεστε νὰ μὴν περάσει ἀναξίτη ποιητὴ ἡ ἀναδοστικὴ περίοδος ἡ ὅποια ἤδη ἔχει ἀρχίσει, μὲ τὶς εὐκολίες πὺν προσφέρονται σήμερα γι' αὐτὸ τὸ σκοπὸ, πρὸς ὄφελος τοῦ τόπου.

Κι ἐπειδὴ ὁ λόγος γιὰ τὴν Φιλοδαρκίαν καὶ τὸ ἔργο τῆς, θὰ παρακαλοῦμαι νὰ ἔχαμε ἕνα, σύντομο, ἔστω, ἀπολογισμὸν τῶν «πεπραγμένων» τῆς καθὼς καὶ ἀνακοίνωση τῶν σχεδίων τῆς, γιὰ τὸ μέλλον πρὸς ἐνήμερωση τῶν ἀναγνωστῶν μας καὶ τῶν συνδρομητῶν τῆς. Χωρὶς νὰ παραγνωρίζουμε τοὺς κόπους καὶ τὶς προσπάθειες πὺν καταβάλλουν, εὐγενῶς, οἱ διοικούντες τελευταία τὴν ἔγνωση γιὰ τὴν ἐκπλήρωση τῆς ἀποστολῆς τῆς καὶ κυρίως γιὰ τὴν συντήρηση τοῦ ἄλλους μας, εἶναι, νομίζουμε, ἀπαραίτητο νὰ πληροφοροῦνται ὅσοι τὴν συντρέχουν ὀλίγη — καὶ δὲν εἶναι λίγη, ὅπως εὐχαρίστως παρατηροῦμε — ἔστω καὶ μιὰ φορὰ τὸ χρόνο, πὺς ἐξελλίσσεται ἡ προσπάθεια γιὰ τὸ πρᾶσινο τοῦ Γαλαξειδίου. Εἶναι κατὰ τὸν εὐλογα ἐπιθυμοῦν οἱ χορηγοί, ἐνὸς τοῦτο ὀφείλει, παρὰ ἡλληλ, καὶ τὴ Φιλοδαρκίαν ἔγνωση, γιὰ τὴν ἐνίσχυση τῶν χορηγιημάτων.

Ἡ ΠΛΑΤΕΙΑ τοῦ Χηρόλακα θρίσκειται πάλι στὸ στάδιο τῶν ἐργασιῶν ἀνακαινιστέως τῆς, ἔπειτα ἀπὸ μακροχρόνια ἀναστολή τους. Διαρρυθμίζεται τώρα σὲ εὐρεία ἔκταση τὸ ἐσωτερικὸ τῆς μὲ τοιχοποιίες, πὺν ἀσφαλῶς προβλέπονται ἀπὸ τὸ σχέδιο γιὰ τὴν διαμόρφωση ὁρισμένων ἀρχιτεκτονικῶν στοιχείων. Δὲν γνωρίζουμε τὸ ὕψος τῶν πωστῶσεων πὺν ἔχουν διαθεθεῖ στὴ φάση αὐτῇ. Ἐλπίζουμε ὅμως καὶ εὐχόμεστε νὰ καλύπτουν ὅσο εἶναι δυνατόν μεγαλύτερο μέρος τῶν δαπανῶν πὺν ἀπαιτοῦνται ἀκόμα γιὰ τὴν τελείωση τοῦ ἔργου, ὅστε ν' ἀποκτηθεῖ, ἐπὶ τέλους, καὶ ἡ ὥραια αὐτὴ πλατεία μας τὴν τελειωτὴ μορφῇ, πὺν τῆς ἐπιφύλαξε τὸ σχέδιο τῆς ἀναμορφώσεώς τῆς.

Καὶ μιὰ καὶ μιὰμι γιὰ τὸν Χηρόλακα, ἀπὸ ὅπου περνοῦν τὰ τροχόφορα πὺν φεύγουν ἀπὸ τὸ Γαλαξείδι, ἐπιστρέφουμε ὅτι ἡ πινακίδα «ΠΡΟΣ ΕΞΟΔΟΝ», πὺν εἶναι τοποθετημένη ἐκεῖ, πρὸς τὴν πλευρὰ τοῦ ἀκίνητου Παναλάου, γιὰ τὴν διευκόλυνση τῶν ὁδηγῶν, μᾶλλον δὲν ἐπαρκεῖ γιὰ τὸ σκοπὸ πὺν τοποθετήθηκε (ΣΥΝΕΧΕΙΑ στὴ 4η σελ.)

Ο ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ ΚΑΙ Η ΕΝΝΟΙΑ ΤΟΥ

Ἄρθρο τοῦ Ἀντιπροέδρου τοῦ

Κ. ΑΝΔΡΕΑ Δ. ΠΕΡΙΚΗ

Εἶναι κάποιες στιγμὲς στὴν πορεία τῶν Σωματείων (ὅπως ὁ Σύνδεσμός μας), πὺν πρέπει νὰ σταματᾶμε τὴν τρέχουσα, ρουτινιστικὴ διαδρομὴ, γιὰ νὰ κάνουμε μιὰ ἀνασκόπηση. Μιὰ βαθιὰ ἐξέταση προβλημάτων, σκοπῶν καὶ στόχων καὶ ἕναν ἐπανακαθορισμὸ τῆς συνέχειας καὶ μιὰς νέας πορείας.

Μιὰ τέτοια στιγμή, εἶναι κατὰ τὴν γνώμη μου ἡ σημερινὴ καὶ δὲν πρέπει ν' ἀφήσουμε νὰ μᾶς φύγει.

Αὐτὸ τὸ καυτό γιὰ τὸ Γαλαξείδι καλοκαίρι, ἔδωσε καὶ σὲ μᾶς τὴν εὐκαιρία νὰ γευτοῦ τὴν πραγματικότητα γιὰ τὸν τόπο μας καὶ ὅν Σύνδεσμο. Ἐβγαλε ὁρισμένους συμπεράσματα, ὅπως καὶ πολλοὶ ἄλλοι βέβαια συμπατριῶτες καὶ ἔκανα πολλὲς σκέψεις, πὺν σὲ μιὰ σειρά ἀρθρῶν θὰ τὶς διατυπώσω μὲ ἐιλικρίνεια πάντοτε, ὅπως συνήθιστα νὰ κάνω ὅποτε ἀναμνηστικὰ στὰ «Γαλαξειδιώτικα» ὅπως λέω ἐγώ, γιὰτὶ ποτέ, μὰ ποτέ δὲν ξεχώρισα τίς δύο αὐτὲς ἔννοιες καὶ τὸ περιεχόμενό τους.

Καὶ ὅσα θὰ πῶ, εἶναι ἀνοικτὰ σὲ κάθε συζήτηση, κάθε διάλογον γιὰτὶ ἡ προφορικὴ, γιὰτὶ πάντα πιστεύω, ὅτι τὶς ὅποιες σκέψεις μόνον ὁ διάλογος τὶς ξεκαθαρίζει, τοὺς δίνει ρύθια καὶ τὶς ὁδηγεῖ σὲ κάποιο ἀποτέλεσμα.

Ἀς ξεκαθαρίσουμε λοιπὸν κάποια πράγματα, πὺν φαίνονται κάπως μπερδεμένα, μὲ τὴν σειρά καὶ πέρα ἀπὸ ἐρεθισμοὺς, πολεμικὲς, ποικίλες ἀντιθέσεις καὶ ἴσως σὺν μικρότητες.

Καὶ πρῶτα γιὰ τὸ Σύνδεσμο. Ἀκούστηκαν κάποιες ἀποψεις ἀπαράδεκτες, δυστυχῶς καὶ ἀπὸ ἀνθρώπους πὺν πέρασαν μὲ κάποια θέση καὶ δράση στὴ Διοικητικὴ τοῦ:

α) Ὅτι ὁ Σύνδεσμος εἶναι Σωματεῖο καὶ ὄργανο τῶν «Ἀθηναίων καὶ Πειραιῶν Γαλαξειδιωτῶν», β) Ὅτι ὁ Σύνδεσμος καὶ ἡ Κοινοτικὴ Ἀρχὴ τοῦ Γαλαξειδίου εἶναι δύο φορεῖς ἔξῃ μετὰ τοῦ ἑαυτοῦ καὶ ἀκόμα ὅτι θρίσκονται περίπου σὲ μιὰ μαχαίρια,

γ) Ὅτι ὁ Σύνδεσμος εἶναι σὲ μιὰ «μουσειακὴ» σχεδὸν κατάσταση, μὰ κύριο ἔργο φιλολογικὲς ἀναφορὲς καὶ μερικὲς γιορταστικὲς ἐκδηλώσεις,

δ) Ὅτι ὁ Σύνδεσμος (μὲ ὑπατιότητα μάλιστα τῶν ἐκστῶτε Διοικήσεών του) χωρίζεται μ' ἕνα παραπέρασμα ἀπὸ τοὺς μόνιμους κατοίκους τοῦ Γαλαξειδίου καὶ τὰ προβλήματα τους, καὶ θρίσκονται σὲ μιὰ ἐξθρικὴ διάσταση,

ε) Ὅτι ὁ Σύνδεσμος δὲν ἐκφράζει τοὺς νέους Γαλαξειδιώτες (δὲν τοὺς ἐξέφραζε ποτέ) γι' αὐτὸ καὶ στέκονται σὲ ἀπόσταση, στ) Ὅτι ὁ Σύνδεσμος τέλος, εἶναι κατὰ τὴν Λέσχην πὺν καλλιεργεῖ ἀκόμα καὶ «ταξικὲς» διαφοροποιήσεις (ἀκούσον - ἀκούσον) τῶν Γαλαξειδιωτῶν.

Αὐτὰ, ἴσως καὶ ἄλλα πὺν μοῦ δίδουν, λέγονται καὶ συζητοῦνται, μὰρεῖ ὅχι ἐπὶ ἀκριβῶς διατυπωμένα, πᾶντας πάνω σ' αὐτὸν τὸν καμὸ κεντημένα.

Νὰ δοῦμε λοιπὸν πόση ἀλήθεια ὑπάρχει σ' ὅλα τούτα καὶ νὰ τὸ δοῦμε μὲ ψυχραιμία καὶ πρὸ πάντων μὲ καλὴ πίστη.

α) Εἶναι λάθος μεγάλο ὅτι ὁ Σύνδεσμος εἶναι ὄργανο τῶν Γαλαξειδιωτῶν πὺν κατοικοῦν στὴν

Ἀθήνα ἢ τὸν Πειραιᾶ. Εἶναι λάθος μεγάλο καὶ τραγικὸ, πὺν ὁδηγεῖ σὲ μιὰ καταλυτικὴ κατεῖνωση τὴν ἔννοιαν τοῦ Γαλαξειδιωτισμοῦ, τῶρα πὺν αὐτὴ τὴν ἔννοιαν ἐνότητος τὴν χρειάζεται ὁ τόπος μας περισσότερο ἀπὸ ποτέ. Μιὰ ἔννοια πὺν γιὰ πέντε χρόνια δὲν ἔδραζε τὴν ἐφημερίδα καὶ ὅαν ἀντιπρόεδρος καὶ τότε τοῦ Συνδέσμου, τὴν διατυπώνισαν καὶ τὴν ἀνέλεον συνέχως. Ὁ Σύνδεσμος εἶναι ὅλων πᾶν Γαλαξειδιωτῶν ὅπου καὶ ἂν θρίσκονται. Εἶναι Σύνδεσμος Γαλαξειδιωτῶν καὶ ὅχι κάποιων Γαλαξειδιωτῶν. Τὸ νόημα αὐτὸ εἶναι καὶ καταστατικὸ καὶ πραγματικὸ καὶ ἂν σὲ κάποιες περιόδους εἴτε χαλαρώθηκε εἴτε λοξοδρομήσει (καὶ ἔχει μόνον μὲ ὑπατιότητα τῶν Διοικήσεών του), δὲν ἄλλως ἢ σωστὴ θέση του στὴ σκέψη μας καὶ τὴν ψυχὴ μας.

Τὸ θέμα λοιπὸν δὲν εἶναι ἐκεῖ τοποθετημένο. Εἶναι ἴσως γιὰ συζήτηση καὶ κριτικὴ τὸ ἔργο τῶν ἐκστῶτε Διοικήσεων τῶν Συνδέσμων, εἶναι ἴσως γιὰ συζήτηση τὸ ἐνδιαφέρον τῶν Γαλαξειδιωτῶν, γιὰ τὸ Σύνδεσμό τους καὶ τὴν δραστηριότητά του. Ποιὲ ὅμως δὲν πρέπει νὰ συζητήται, πᾶν Γαλαξειδιωτῶν ὁ Σύνδεσμος, γιὰτὶ ἀπόλυτα καὶ ὅς ὅς τὸ χωνεύουμε μιὰ γιὰ πάντα, εἶναι ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ ὅλων τῶν ΓΑΛΑΞΕΙΔΙΩΤΩΝ, ὅπου καὶ ἂν θρίσκονται. Αὐτὸ τὸ ΜΗΝΗΜΑ, ὅαν σάλπισμα ἐνότητος ὅλων μας, ὅς φτάσει πᾶντοῦ, γιὰτὶ τὸ ξαναλέμε ὅτι σήμερα, αὐτὴ ἡ ἐνότητα εἶναι γιὰ τὸν ὁμορφὸ τόπο μας ὅχι ἀπλὰ ἀναγκαῖα, ἀλλὰ ζωτικὴ.

β) Κι αὐτὸ τὸ σημείον, οἱ σχέσεις Κοινοτικῆς Ἀρχῆς καὶ Σινδῆσμου, εἶναι σὲ ἐντυπώσεις τουλάχιστον ὑπερβολικὲς, ὁπωσδήποτε πᾶντως δὲν εἶναι φαινόμενον σημειωτὸν ἡ χρεσινὸ. Ἡ Κοινοτικὴ Ἀρχὴ καὶ ὁ Σύνδεσμος δὲν εἶναι φορεῖς ἔξῃ μετὰ τοῦς, εἶναι ἀντίθετα φορεῖς «ἀδελφοί» γιὰ τὸν ἴδιο σκοπὸ: τὸ καλὸ τοῦ Γαλαξειδίου. Διαφέρουν στὴν τυπικὴ τους ὑπόσταση βέβαια.

γ) Ἐκεῖνη ἔχει ἐξουσία (σήμερα: μάλιστα ἐνισχυμένη) ἀναμφισβήτητη, νὰ ἐνεργεῖ καλὰ ἢ ἄσχηνα γιὰ τὸν τόπο, ἐνὸς ὁ Σύνδεσμος, μέσα στὸν τόπο, ἔχει περὶ (ΣΥΝΕΧΕΙΑ στὴ σελ. 3)

Η ΧΟΡΕΣΠΕΡΙΔΑ ΤΟΥ ΣΥΝΔΕΣΜΟΥ

Τὸ Διοικητικὸ Συμβούλιον ἀνακοινώνει ὅτι ἡ ἐφετεινὴ Χοροεσπερίδα τοῦ Συνδέσμου θὰ γίνεῖ τὴν 5ῃ Μαρτίου 1983, ἡμέρα Σάββατο καὶ ὥρα 9 π.μ. στὴ μεγάλη αἴθουσα Τυθῶρ τοῦ Ξενοδοχείου «KING GEORGE» - Πλατεία Συντάγματος.

Εἰσιτήρια καὶ πληροφορίες στὰ Γραφεῖα τοῦ Συνδέσμου: Πειραιῶς: Καραϊσκού 111 τηλ. 4123528.

Ἀθηνῶν: Ἀκαδημίας 61 τηλ. 3620328.

Παρακαλοῦνται οἱ συμπαῖτες καὶ οἱ φίλοι τοῦ Γαλαξειδίου νὰ τιμήσουν μὲ τὴν παρουσίαν τους τὴν χοροεσπερίδα καὶ νὰ συμβάλουν γιὰ τὴν ἐπιτυχία τῆς.

ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΑ

ΒΗΜΑΤΑ ΣΤΟ ΧΘΕΣ

ΤΟΥ κ. Α. Δ. ΠΕΡΔΙΚΗΣ

«Ας ξεφύγουμε και λίγο από την ξερή πραγματικότητα και τα σκληρά στοιχεία του σήμερα (δαπάνια, καυγάδες, διαδηλώσεις, ρύπανση, θόρυβοι, τσιμέντο κ.λπ.), για ν' αφήσουμε το νου μας να τρέξει πίσω σε κάποια χρόνια και κάποια ζωή που έγιναν όνειρο. Ν' αφήσουμε για λίγες στιγμές τη νοσταλγία να μάς ξεκουράσει, να μάς ήρεμήσει, να μάς γλυκάνει».

Λέμε όλοι και πάντα, ότι τα παιδικά, τα νεανικά χρόνια, είναι σαν ένα βάλασμα στην ψυχή μας, όταν σε τούτη τη στεγνή ζωή που κάνουμε, έρχονται σαν ανάμνηση και απόηχος κάποιου ωραίου που χάθηκε και δεν γυρίζει πίσω, ότι κι αν κάνουμε.

Και δεν είναι μόνο τα χρόνια, δεν είναι η ηλικία. Είναι ένας τρόπος ζωής και ολόκληρη παρεία που κάναμε όσοι ζήσαμε παιδικά χρόνια εκεί μέσα στο διαμάντι μας, το ζεστό σαν μάνας άγκαλιά, το μοναδικό σαν γεωγραφικά ξεχωριστό παράδεισο, το μωρό και τραγουδισμένο σαν έρωτή μας Γαλαξείδι.

Τώρα που πλησιάζουν οι γιορτές κι οι ανασμήσεις ξεπηδάνε και μια - μια παίρνουν μορφή σ' αυτή την πολύτιμη δρόνη του νου μας, ως γίνουμε σκηνοθέτες ενός δικού μας έργου, όπου θα κινηθούν μαζί μας πρόσωπα που τότε, πρόσωπα άγαπημένα που είτε φύγαν κι αυτά για πάντα είτε κάποιον ζουν έκκοκα κοντά ή μακριά μας.

«Ας κινηθούμε στους χώρους και τις καταστάσεις, του γλυκού του πόσο ανθρώπινου «τότε». Στους δρόμους (χωρίς τσιμέντο) και τα σοκάκια, στις καθρέφτες αλές μας, στα ζεστά (χωρίς καθρέφτες) σπιτικά, ζεστά απ' τις αννάδες, το σεβασμό, την τρυφερότητα και την αγάπη, ως καταβύθισαν στις χαμικέλες κοντά στους φούρνους που θα ψηθούν τα χριστούγεννα κι οι κουλούρες.

«Ας ξανακούσουμε τα παραμύθια της νύκτας ή της καλής γειτονίας, τα παραμύθια για τον «ενταβέτισκα», τους «καλικάντζαρους», που στήσανε χορό εκεί γύρω από το μύλο στον 'Αγιάννη, για τα «ξωτικά» που γυροβολούσαν σ' όλα τα σοκάκια, τις «κεράδες» και τόσα - τόσα άλλα που ή φαντασία μας ή παιδική το δράμα γιόμισε για ν' αδειάσει την άλλη μέρα στο φως, στον ήλιο. Κι' αυτά, γύρω στο μαγκάλι, ενώ έβω ο χιονιάς κρατούσε το άγριο τραγούδι του.

Θα πάρουμε τις κουλούρες την παραμονή, δεμένες στα τσάλια, για να τις πάμε στα συγγενικά μας πρόσωπα, στη θεία, τη νονά, την εφόδρη. Την ίδια μέρα, απ' τα ξημερώματα θα πάρουμε τους δρόμους για τα κάλαντα και θα γυμίζουμε οι τσέπες μας από περσινοράκια μέχρι και τούλινια και σε πιά κάνα κοσμάκι. Στο σπίτι, όλες αυτές οι μέρες, δουλειές, καθαριότητα, μη έδω και εκεί, να μη λερώνουμε τα στρώσιδια, τα χαλιά, τις σκάλες, τους τοίχους.

Τ' απόγευμα (όπως κι ανήμερα) το «στριφτό» σε δρόμους και πλατειούλες κι' η αγωνία για το «κορόνα» - γράμματα.

Κι ανήμερα, τα ξημερώματα, οι καμπάνες (νομίζω πως οι πιο γλυκιές καμπάνες ήταν του Γαλαξειδίου) τ' «Αη Νικόλα, της 'Αγίας Παρασκευής, τ' 'Αγιαννού, θα μάς καλούσαν στην θαλπωρή των δωματίων έκκλησιών μας.

Μια θαλπωρή ανεπαρόληπτη, που τη ζούσαμε κι ίσως κι έμελλε τη φτιάχνουμε, είτε στο ιερό βοηθώντας τον ιερέα, είτε διπλά στον Μπαρμπα - Θανάση ψέλνοντας, λέγοντας το Πιστεύω ή κι απλά «κρατώντας το ίσο»...

— Σαν πυγολαμπίδες ξεπετιούνται αυτές οι θύμησης που δεν γίνονται όλες λέξεις, δε γράφονται ή κι αν γραφτούν δεν είναι σίγουρο αν στο διάστημα από άλλον μπορεί ν' αναδύουν εικόνηματα δ-

μοια μ' εκείνα. Πώς είναι εύκολο αλήθεια αυτό, αφού τώρα είμαστε άλλοι άνθρωποι.

Κάνοντας μια ανάδρομή, συλλογίζομαι πως εκεί στον τόπο μου, ξήρα στην ουσία γύρω στα 14 χρόνια (συνέχεια) κι' από τότε πέρασαν άλλα 42 περίπου. Και τί δεν είχαν αυτά τα 42. 'Αγώνες, έντυπώσεις, εμπειρίες, γνώσεις, χάρες και πόνους, τρεχάματα, επιτυχίες και ήττες...

Όμως όταν τα ξεφυλλίζω αυτά τα 42, είναι σαν να διαβάζω ένα βιβλίο, ένα όποιο βιβλίο, που με κάποιες σελίδες του μπορεί να σταθώ, ν' αναπλάσω, να σκεφτώ, είναι σαν να βλέπω ένα έργο όταν κινηματογραφώ. Σε κείνα όμως τα άλλα, τα 14 ή πές τα 8 — 10 συνευχά, δε γυρίζω έτσι. 'Εκεί, πάλι ολόκληρος και το φτερούγισμα μέσα μου είναι κάτι άλλο, ένας παλμός κι ένα ταξίδι πνιγμένο μέσα σε τρυφερές φωνές, σ' ένα τραγούδι, σ' ένα περσόλι μωρών...

Κάποτε, παρακολούθησα στην τηλεόραση μια συζήτηση για την «παράδοση» και τη διατήρησή της. Κι έλεγαν, έλεγαν...

«Ακούγα και σκεπτόμουν τι είναι η «παράδοση» και τί η διατήρησή της... Είναι ένα κτίριο και κάποια αναβίωση κάποιων έθιμων που τα βλέπουν οι ξένοι ή κι εμείς με μάτια αδιάφορα ή κριτικά και λέμε είναι ωραία ή παλιόχρονωρα... Μά η παράδοση είναι για μένα ένας τρόπος ζωής, είναι διάγραμμα που δε μπορεί να γυρίσουν, έστω κι' αν έχουν κάποια πραγματική συνέπεια τα έθιμα.

Όταν τόσα άλλαξαν γύρω μας και μέσα μας όταν τόσα άνωχα και έμψυχα φύγαν από κοντά μας, τί θα πεί διατήρηση της παράδοσης; Μόνο για το Μουσείο, την ιστορία, την κάποια στατική όμορφιά έστω για το περιβάλλον, έπεται σική, γιορταστική ανάπλαση... 'Αναβίωση, πόσο απέχει από κείνα που ζήσαμε και τάχιστα σφραγισμένα στής ψυχή μας τ' έθιμα... Νά, έτσι, για να τα φέρνουμε, όπως τώρα, σε κάποιες νοσταλγικές στιγμές στη θύμησή μας, ίσως να τα γράφουμε να τα θυμίσουμε και σ' άλλους κι ύστερα... Ύστερα τίποτα, μια σιωπή, ένα παράπονο, ένα «γιατί» (κι' ούτε να σου απαντήσουν οι μηχανές γύρω σου ή κι οι άνθρωποι — μηχανές, σ' αυτό το «γιατί»).

Σεμνά, μισοκακινίζοντας σ' αν νηρεπόμαστε γιατί νοσταλγούμε και λέμε τη νοσταλγία μας, σταματάμε με κάποιον επιτόλαιο χαρακτηρισμό «ρομαντικός» που μάς δίνουν, κλείνουμε τα φύλλα πάνω απ' το πολύτιμο λουλούδι μας και το κρατάμε πάλι σαν ένα θησαυρό στην ψυχή μας... Για να ν' ανοίγουμε πάλι όποτε θέλουμε, σαν κάποιες τέτοιες μέρες.

Νοεμβρίου 1982
ΑΝΔΡΕΑΣ Δ. ΠΕΡΔΙΚΗΣ

ΤΟ ΠΑΛΙΟ ΓΑΛΑΞΕΙΔΙ

Μια ενδιαφέρουσα εργασία που εκτείνεται σε 430 σελίδες κυκλοφόρησε ο «Σύνδεσμος Γαλαξειδιτών» με τον τίτλο «Τό Γαλαξείδι στον καιρό των καρδιών». Είναι το ανέκδοτο σύγγραμμα του αειμνήστου επιτίμου δικηγόρου και άλλου προέδρου του Συνδέσμου Γαλαξειδιωτών Ευθ. Ν. Γουργουρή, πρόκειται για μια έξοχη προσφορά στο λαογραφικό και κοινωνικό χώρο της παλιάς ενδοχής κοινότητας του Ισθμού, με πολλά και πολύτιμα στοιχεία για τη γραμματεία μας. Ειδικότερα σημειώνει ο Πρόεδρος 'Αναστάσιος Β. Τζιγγούνης:

«Ο Συγγραφέας, δι' ιδιογράφου επιστολής του, δόγους μνήας προ του θανάτου του, εδωρήσεν εις τον «Σύνδεσμον Γαλαξειδιωτών». Η οικογένεια του μεταστάνας, σεβόμενη την επιθυμία του, παρέδωκε τα χειρόγραφα και λοιπών υλικών απολαυστικών εις τον «Σύνδεσμον Γαλαξειδιωτών», ώστε οιαδήποτε ωφέλεια να περιέρχεται εις τον Σύνδεσμον.

Χάρης εις την προβολήν του έργου από το «'Ιδρυμα Νεοελληνικών Σπουδών» και εις τας άδελφους προσπαθείας του Προέδρου του Κοιμητηρίου κ. Φε'δωνος Κ. Μπου-

μπουλίδου κατέστη δυνατή η έκδοσις του έργου διὰ τούτο θεωρούμεν υποχρέωσιν νά τον ευχαριστήσωμεν θερμότατα διὰ την συμβολήν του αυτήν. 'Επίσης ευχαριστίας απευθύνουμε και προς τον Οικονομολόγον κ. Μιχαήλ Δ. Πετρόπουλον διὰ την συμμετοχήν του εις την παρουσίασιν και προβολήν του έργου (κατά την ειδικήν εκδήλωσιν του «'Ιδρυματος Νεοελληνικών Σπουδών» τής 5 Μαρτίου 1982»).

('Από την 'Αθηναϊκή έφημερίδα «Βραδυνή», τής Τρίτης 9.11.1982).

ΠΡΟΠΛΗΡΩΜΕΣ ΒΙΒΛΙΟΥ Ε. ΓΟΥΡΓΟΥΡΗ

	Αρχ.
Νίκος Μαρκεζίνης	2.500
Παναγιώτης Καρανάς	2.500
Παναγιώτης 'Αγγουράς	2.500
Φωφώ Κομπιροπούλη	2.500
Μαίρη Κύρκου-Κατσαούνη	2.500
Μίτσα Σκαφτούρας	2.500
Ιγνάτιος Παπασπηλιόπουλος, ιερέας εξόφλητος	1.500
Γεώργιος Σκουλορίκης	1.500
Έναντι	1.500
Ιωάννης Κουφάλης	2.500

Ο ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ ΚΑΙ Η ΕΝΝΟΙΑ ΤΟΥ

(ΣΥΝΕΧΕΙΑ από τη σελ. 1)

Σύνδεσμος κινείται από ανθρώπους. Όμως από διαφωνία σε διαφωνία υπάρχει απόσταση. 'Αν ο Σύνδεσμος διαφωνεί που θα τοποθετηθούν κάποια παγκάκια ή που θα φυτευτούν μερικά δέντρα, πάλι στα κομμάτια, ως μην επικρατήσει κα ή πιο σωστή (ή αίσθητική) άποψη. 'Όταν όμως πράξεις ή παραλείψεις του ενός φορέα, τείνουν δραχυπρόθεσμα ή μακροπρόθεσμα να καταστρέψουν τον τόπο και τούτο το βλέπουν όλοι οι Γαλαξειδιώτες, τότε ο άλλος φορέας δεν σταυρώνει τα χέρια. Χτυπάει συναγερμό προς όλες τις κατευθύνσεις και δραστηριοποιεί όλες τις δυνάμεις του μέσα κι έξω από τον τόπο μας, ανεξάρτητα από αντίθετη δράση ή από σιωπή του άλλου φορέα. Τό τί θα πετύχει, είναι άλλο θέμα. Αυτά τα λίγα για την Κοινωνική 'Αρχή και το Σύνδεσμο.

Στο επόμενο φύλλο, θ' αναλύσουμε και τα άλλα σημεία.

Οκτώβριος 1982
ΑΝΔΡΕΑΣ Δ. ΠΕΡΔΙΚΗΣ

ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΡΙΟ

Τό Διοικητικό Συμβούλιο του Συνδέσμου ευχαριστεί θερμά τον συμπολίτην κ. Εύθυμον Η. Μητρόπουλον, για την δωρεά προς έπισκευή του Παρεναγωγείου του ποσοδίου των δρχ. 51.000.

ΤΗΣ ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΤΑΣ

‘Απλές κουβέντες

Συχνά άκούγεται στην πατρίδα, μάλιστα και από «έπισημη χείλη» ή άπορί: «και τί κέρδισε τό Γαλαξείδι: από τότε που αναγνωρίστηκε σαν τόπος παραδοσιακός;» (όπως έργο: στην καθημερινή γλώσσα, τό «ιστορικός διατηρητέος οικισμός και τόπος ιδιαίτερου φυσικού κάλλους»). Η έρώτηση - άπορία είναι: ή υποπτι ή άπαλή. Τό πρώτο τό άποκλείει: μέν: όμως τό δεύτερο και είναι ωφέλιμο νά τό ξεκαθαρίσουμε.

Και πρώτα - πρώτα κινεί λογικά σκεπτόμενος άνθρωπος δέν περιμένα, βέβαια, πως ύστερα από την αναγνώρισή του, για την όποια μιλάμε, θ' ανακηρυσσόταν τό Γαλαξείδι: και πρωτεύουσα τής επαρχίας, άν όχι: και τό νουμ μάς! Θά του ήταν άρκετό, άν αυτή συντελούσε νά θγει από την ολική άφάνεια όπου είχε παρκακώσει: ο τόπος ως τά μέσα τής δεκαετίας του '50, με συνέπεια νά μαρμαρώσει: και νά χάσει: κάθε αξία και τί, πάνω από 1.000, σέτις του νά μεταβάλλονται: με τον καιρό σέ έρειπια και χαλάσματα. Και τό θέμα είναι. Τό Γαλαξείδι: με τή συνδρομή διάφορων γεγονότων και της συνεχής προσπάθειας και διαπραγμάτευσης, άνεξάρτητα, των τέκνων του έρχεται, σιγά - σιγά αλλά σταθερά, νά ξεκαθαρίσει: στην επιφάνεια, αποτινάζοντας τό λήθαργό όπου ήταν δουλισμένο από τά χρόνια του μεσοπόλεμου. Και ήθελε και ή ανακηρύξη του σαν «παραδοσιακό» οικισμό, άξιο ιδιαίτερης μέριμνας απ' την πλευρά τής Πολιτείας, που έδωσε την τελική ώθηση για νά μπει ή πατρίδα μας στην καθημερινή έπαικτηρότητα και νά γίνει: ο τόπος των πνυκτών επισημοφώνων σέ πανελλήνια κλίμακα. Με άποτέλεσμα νά περάσει στή φάση μιας θνητοκρατικής οικονομικής και κοινωνικής ανάκαμψης με πολύ αξιοπρόσεκτες προοπτικές για τό μέλλον. 'Ιστο: δέ έβλεπν υπερβολή νά πει κανείς, με δυο λόγια, τό Γαλαξείδι: πραγματικά ξεναγενηθήκα.

Τό ωφέλησε, λοιπόν, και τό ωφέλει ή αναγνώρισή του σαν «παραδοσιακό» οικισμό.

Δύο ήταν οι παράγοντες τής αναβίωσής του: ή ιστορία του (συνάρτησή του «παραδοσιακό») και οι φυσικές καλλονές του. Η πρώτη είναι: απαρράγραπτη, οι δεύτερες είναι: κενές που χρησιμεύουν για νά τή ζωογονήν, ώστε νά προκαλεί τό ενεργό ενδιαφέρον των σύγχρονων επισκεπτών. Χωρίς φυσικές καλλονές ή ιστορία ενός τόπου προκαλεί τό ενδιαφέρον περιτορμένου άριθμού άτόμων, αλλά όχι: τό πλήθος. Και, είναι: φανερό, τό π λ ή θ ο ς των ανθρώπων είναι, πάντα, εκείνο που δίνει κίνηση και ζωή. Τό συμπέρασμα είναι: ότι: οι φυσικές καλλονές του κι άνάμεσά τους ή άσύγκριτη θάλασσά του άποτελούν πολύτιμο στοιχείο για την προσέλκυση κινήσεως, για τό σήμερα και για τό αύριο τού τόπου. Και, φυσικά, πρέπει νά διατηρηθούν με κάθε θυσία.

‘Από τή διαπίστωση αυτή ξεκινάει: τό έργο αναφέρον των φωτισμένων συμπολιτών και τού Συνδέσμου των Γαλαξειδιωτών, που συμπαρατάσσονται: και μάχονται: στην πρώτη γραμμή, κάθε φορά που οι φυσικές αυτές καλλονές, απ' την ίδια την Πολιτεία πιστοποιημένες, αντιμετωπίζουν κινδύνους από τή μελετώμενη δημιουργία ή από την άπλη παπουσία παραγόντων που θά μετώσουν την αξία τους. Τή στάση αυτή τού Συνδέσμου, τίμα και άνδισταλή, πρέπει: όλοι: οι συμπολίτες που ενδιαφέρονται: πραγματικά για την προκοπή τού τόπου, νά την ένοήσουν και νά την ενισχύσουν. Διαφορετικά, από άγνοια ή από κοντόφθαλμους υπελογισμούς, που μπορεί νά ωφέλουν λίγα πρόσωπα, αλλά τό σύνολο τό θάλψουν, κινδυνεύουμε νά τον ρίξουμε, με τά ίδια τά χέρια μας, πάλι: στην άφάνεια από την όποια, χρόνια δολοκλήρα, αγωνίστηκε νά ξεφύγει. Και κάτω: τέτοιο θ' άποτελούσε έαρο και άσυγχώροτο σφάλμα.

Είναι αλήθεια ότι: στο κεφάλαιο «παραδοσιακός τόπος» κλπ. υπάρχει ένα σημείο που συχνά δημιουργεί βάσιμες αντιρρήσεις και διαμαρτυρίες των κατοίκων τού Γαλαξειδίου. Είναι: ή υπαγωγή τού τόπου, με την ιδιότητά του αυτή, στην άρμοδιότητα τής 'Εφορείας Νεωτέρων Μνημείων τής Πάτρας και ή υποχρέωση των κατοίκων του νά υποβάλλονται: σέ εριζυμένες άρχαιολογικές άρμοδιότητες διατυπώσεις, όταν πρόκειται: για άνοικοδόμηση, έπισκευές, μεταρρυθμίσεις κλπ. των κατοικιών τους, που ελέγχονται: από υπηρεσίες τής 'Εφορείας. Βραδύτητα, καθυστέρησης, στενόχρηστες έφαρμογές τού νόμου προκαλούν δυσαρέσκεια και: φορέα και άγανάκτηση των ενδιαφερομένων, που δυσαρεάζονται: για τό σύστημα αυτό. Είναι: κάτω, που, αναμνηστική, πρέπει νά θελαιωθεί: για νά λείψουν αυτές οι δυσκολίες. Και ο Σύνδεσμος και ή έφημερίδα του, όπως και στο παρελθόν, θ' αγωνισθούν: για νά λείψουν.

Πρέπει: όμως νά προσέξουμε ένα πράγμα. Οι δυσχέρειες αυτές τού είδους είναι: τό μ: κ ρ ο τ ε ρ ο. Τό μ ε γ α λ ο τ ε ρ ο είναι: ή πολύμορφη ανάκαμψη τού τόπου, όπως δείχνει: πρόχειρα ή συνεχής ζήτηση άκίνητης ιδιοκτησίας από πολλές μεριές μέσα στα όριά του και ή σμηρινή αξία των ακινήτων του, ανάκαμψη στην όποια τό «παραδοσιακό», τό επαναλαμβάνουμε, δοθήσε ση μακτικά. Είπαμε ότι: αυτό κάπου σκοντάφτει. Νά θγάλουμε απ' τή μέση τά έμπόδια, για νά είναι: όμαλή ή πορεία του. 'Όχι: όμως και νά επιθυμούμε, σχεδόν, την κατάργησή του. Στο κάτω - κάτω, κανείς δέν παύει: τό χωρικό πού άκμάει την άκμα του, νά μη τον τρώνε οι φύλλοι...

Θ.

Η ΕΚΘΕΣΗ ΖΩΓΡΑΦΙΚΗΣ ΤΗΣ ΒΙΡΓΙΝΙΑΣ ΡΟΥΣΑΚΗ

‘Ανέμεσα σέ θερμή άτμόσφαιρα που συνέθεσαν έκπρόσωποι τού πνεύματος, τής τέχνης, τής πολιτικής: και πολλών φιλότεχνων έγκαίνιασθηκε τήν 1.11.1982 στή μικρή σάλα τού Φιλολογικού Συλλόγου «Παρνασσός» ή έκθεση ζωγραφικής τής ζωγράφου Βιργινίας Ρουσάκη.

‘Η καλλιτέχινια, αφοδιστική, αλλά με τό πληθωρικό ταμπιεράνέτο τής Κρητικής ριζογενείας της παρουσίασε 50 έργα της σέ λάδι.

Κεντρική ιδέα τής δουλειάς της ή φύση, έκφραση σέ χαϊδευτικά, ένα χρωματικό όργιο λουλουδιών και σέ νεκρές φύσεις γεμάτες ποίηση.

‘Αγοπημένα της χρώματα τά

γήινα, άνάμικτα με ρόζ και λαδί μάς έδωσαν χρωματικές συμφωνίες όλο ρομαντισμό και γλυκύτητα.

Χαρήσκουμε κυριολεκτικά τήν πλήθωρη νεανικότητα τής ώριμης κυρίας Ρουσάκη.

‘Ανάμεσα στίς άγάπες τής καλλιτέχνης είναι και τό Γαλαξείδι που άποθανατίζει σέ δυο πόδες, μιά στή Χερσόλακα και μιά απ' τό χώρο τού Κορινάγιου.

Συγχαίρομε θερμά τήν κυρία Ρουσάκη για τή δουλειά της κι' έκείνο: πύθ θερμά τήν ευχαριστούμε για τήν αγάπη της στό Γαλαξείδι μας.

Λούλα Πηνιατίδου

Γαλαξείδι, 28 'Οκτωβρίου. — Μανητές παραλεύκουν

